

Publicerad 2007-07-15 21:57 av sabina stark

Du ser ut som en hora

Jag stod i dörröppningen till min mammas sovrum,
jag kände mig fin i min vita korta sommarklänning.

Ville säga, mamma se mig!

Visst är jag fin...

Men fick istället en hård kommentar som gick rakt in i mitt hjärta.

Vad har du på dig?

" Du ser ut som en hora, sådär kan du inte gå ut, du ser verkligen billig ut."

Det kändes som om jag fick in en stor påle in i mitt bröst, ville skrika hur kan du säga så till din dotter, hur vidrig är du?

Jag kände mig liten, äcklig och skammen vred sig i min kropp. Tankar kom, hon har nog rätt, jag ser nog billig ut.

Jag tittade mig i spegeln, fick inte ihop bilden av att jag såg ut som en hora.

Jag har fått mycket ilska, hat och avundsjuka mot mig, pga mitt utseende speciellt från kvinnor.

Jag har känt att det är fel på mig, jag har gjort allt för att vara tillags när dom har tryckt till mig, då har jag blivit ännu snällare.

Min självbild har varit katastrofal, när jag tittade mig i spegeln så såg jag en ful, fet, äcklig tjej..

När jag tog fram mig själv med kläder och smink, då sa mamma, "vad du ser märkvärdig ut"!

Jag ville gråta och skrika, varför hatar du mig mamma?

Hela min kropp skrek, hata mig inte!

Snälla se mitt inre, varför ser ni bara ett skal?

Jag har en själ som vill bli mött och accepterad.

Jag har oftast gömt mitt utseende bakom gråa tråkiga kläder, jag klarade inte av alla elaka kommentarer från kvinnorna.

Jag har hela tiden haft en inre konflikt. Jag har hatat mig själv, det är fruktansvärt tufft. Att se en annan bild av sig själv i spegeln, än vad andra beskriver är skrämmande.

När jag berättar om min självbild, så ser jag deras misstro dom säger, "men hallå, ser du dig aldrig i spegeln"

Jag har nu hittat en fantastisk man. Han vill att jag ska ta fram mig själv som kvinna och vara stolt över mig själv.

Han ser att jag har begravt delar av mig själv, han gör allt för att locka fram dom delarna igen. Han sa," om du tar fram dig mer som kvinna så får jag möta mer av dig.

"Du har delat av dig som du har stängt av som du inte vill veta av, ta fram dom och du blir fri."

När han stod framför spegeln med mig i timmar och hade köpt så fantastiska kläder till mig, så sa han, "ser du den där snygga tjejen där borta i spegeln, visst är hon skitsnygg!"

Jag höll för ögonen, skammen vred sig i kroppen, här står jag och han tittar bara på mig, jag kände rädslan tänk om han tycker att jag är ful.....

Det kändes som om han kritiskt granskade hela min kropp, jag ville dö det värkte i hela mig, ville skrika, låt mig vara i fred, hur kan du utsätta mig för detta.

När jag tittade på mig, som om jag var någon annan i spegeln, så kunde jag se mig själv, oj hon är ju skitsnygg!

Det kändes överkligt, är det där verkligen jag? Jag ville gråta och skrika av lycka, jag vågade ta fram henne.

Han sa, "om du tar fram dig själv och gör det med stolthet och självklarhet då får andra respekt för dig, då kommer dom inte trycka till dig mer."

Han hade rätt, många kvinnor har fått mer respekt för mig nu, men min osäkerhet finns kvar det märkte jag för att annars hade inte mamma kunde trycka till mig så hårt.

Jag tog ett beslut idag, mamma ska inte få trycka till mig mer.

Jag kände hur rädslan spred sig och det blev som en stor sten över mitt bröst, jag hade svårt att andas.

Hur ska jag våga markera till henne, tänk om hon överger mig?

Jag har ingen annan, vågar jag stå helt själv?

Kommer jag att klara mig utan henne?

Har du redan glömt bort, utan markering ingen respekt.....

Ok, jag gör det!

Jag ringde upp mamma och sa, är det horan?

"Va! Vad menar du?"

"Jag har bestämt mig för att bryta med dig nu....."

Man säger inte till sin dotter att hon ser ut som en hora. Bara för att du mår skit så ska du fan inte projicera den skiten på mig!.."

Jag lade på luren, tyngden över mitt bröst var borta jag kände en enorm lättnad,

- frihet!

Varför har jag inte markerat tidigare?

Jag var så rädd för att bli övergiven, men vill jag ha någon som vill trycka till mig för att känna en egen lättnad i sin kropp?

Nej! Absolut inte, aldrig mer, nu ska jag stå upp för mig själv, och våga fast jag inte vet hur det slutar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sabina stark med Poeter.se id #10778 innehar upphovsrätten